

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਜੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ, ਪਿੰਡ ਬੜਵਾ, ਤਹਿਸੀਲ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਕਰਨਾਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਕੁਲੈਕਟਰ, ਕਰਨਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 252 ਆਫ਼ 1951

ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਯੂਟੀਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ (1949 ਦਾ XXXVIII) - ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਅਤੇ 5 - ਅਧੀਨ ਲੀਜ਼ - ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਯੂਟੀਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਲੈਂਡਜ਼ (ਸੇਧ) ਐਕਟ (1951 ਦਾ XI) ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਧਿਰ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਜਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ - ਕੀ ਧਾਰਾ 14 (1) ਅਤੇ (2) ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ - ਕੀ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ - ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ - ਆਰਟੀਕਲ 226 - ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਜਦੋਂ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਕਿ 25 ਮਈ, 1951 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਯੂਟੀਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਲੈਂਡਜ਼ (ਸੇਧ) ਐਕਟ, 1951 ਦਾ ਕੋਈ XI ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ XXVIII ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਪਟੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਉਸਦਾ ਹੁਕਮ ਭਾਵੇਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ, ਧਾਰਾ 14 (1) ਅਧੀਨ ਅੰਤਮ ਸੀ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 (2) ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮਹਾਂਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਬੰਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਮੁੜ ਖੋਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ।

ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਸੱਤਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਮਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹਾਈਕੋਰਟ ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ ਜੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਨੁਕਸਦਾਰ ਹੋਵੇ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ 20 ਮਈ, 1955 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ 4 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜੋ ਕਿ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅੰਤਮ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। 20 ਮਈ, 1955 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ, ਮਨਾਹੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਮਿਤੀ 4 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਸਿੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਵਾਈ ਪੀ ਗਾਂਧੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਸ ਐਮ ਸੀਕਰੀ ਐਡਵੋਕੇਟ - ਜਨਰਲ, ਅਤੇ N S KEER ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ.- ਪਿੰਡ ਬੜਵਾ, ਤਹਿਸੀਲ ਕਰਨਾਲ ਦੀ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਵੱਲੋਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਪਾਈ ਗਈ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਠੀ ਹੈ। ਇਸ ਪਿੰਡ ਦੀ 274 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਖੇਤਰ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਯੂਟੀਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ (1949 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰ. XXXVIII) ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ 1951 ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਖੇਤਰ 17 ਅਕਤੂਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਦੋ ਸਮੂਹਾਂ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਲੀਜ਼-ਮਨੀ ਵਸੂਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਰਾਜ਼ਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਧੜਾ (ਇਕ ਪਟੇ 'ਤੇ) ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਲਈ ਗਈ ਲੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਰਾਜ਼ਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗਰੁੱਪ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਵਿਚਾਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਗਰੁੱਪ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ 19 ਮਾਰਚ, 1952 ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ, ਇਸ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਪਿੰਡ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਕਿਓਰਿਟੀ ਪੈਸੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਸਨ। 9 ਜੁਲਾਈ,

1951 ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਮੁੜ ਦਾਅਵਾ ਵੀ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਪਟੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ 4 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਤੀਜੇ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। 18 ਜਨਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ ਪਟੇਦਾਰਾਂ, ਭਾਵ, ਰਾਂਝਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਮੂਹ ਨੇ, 18 ਜਨਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ। ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮਾਲ ਸਹਾਇਕ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ। ਮਾਲ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਨੇ 13 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਸਥਾਨ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਰਿਪੋਰਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਸਮੂਹ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਮੁੜ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਬਲਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫਸਲ ਪੱਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਫਿਰ 20 ਮਈ, 1955 ਲਈ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸ ਦਿਨ ਮਾਲਕ, ਭਾਵੇਂ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਰਹੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਟੇਦਾਰ ਸਮੂਹ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ। ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਫਿਰ ਪਟੇਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪੂਰਵਜ ਨੂੰ ਇਕ ਵਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਉਸ ਦੇ ਪੂਰਵਜ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਮੁੜ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਗਲਤ ਸੀ। ਮਾਨਯੋਗ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਫਿਰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਬੰਜਰ ਪਈ 829 ਵਿੱਘੇ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚੋਂ 770 ਵਿੱਘੇ ਇਸ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਸਮੁੱਚੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਵਾਲੀ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨ ਪੰਜਾਬ ਵਿਲੇਜ ਕਾਮਨ ਲੈਂਡਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1954 ਦੇ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਤਹਿਤ ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ 18 ਜਨਵਰੀ, 1954 ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪਟੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਲਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ, ਨਾ ਹੀ ਪੰਚਾਇਤ ਨੇ 18 ਜਨਵਰੀ, 1954 ਤੋਂ ਮਾਨਯੋਗ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਬਿਤ ਪਈਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗ੍ਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਮਾਨਯੋਗ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਪੂਰਵਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਯੂਟੀਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ ਕਿਸੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਯੂਟੀਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ, 1949 ਦਾ ਨੰਬਰ XXXVIII, ਨਵੰਬਰ, 1949 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਦੋ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਢੀਆਂ ਲਈ ਕਾਸ਼ਤ ਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਭੇਜਨ ਉਗਾਉਣ ਆਦਿ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਯੂਟੀਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਲੈਂਡਜ਼ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1951 ਦੇ ਨੰਬਰ XI ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਮਈ, 1951 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ 1949 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੀਜ਼ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਵੀ ਸਨ। | ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 25 ਮਈ 1951 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਾ ਤਾਂ ਮੂਲ ਐਕਟ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੋਧਣ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਕਿਸੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਪੂਰਵਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੰਚਾਇਤ ਦੇ ਮਾਨਯੋਗ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ 20 ਮਈ, 1955 ਦੇ ਹੁਕਮ, ਮਿਤੀ 4 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣਾ ਉਪਾਅ ਮੰਗਣ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਨਯੋਗ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਰਾਂਝਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਪਟੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਕਿਸਮ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਮਾਲਕਾਂ ਇਸ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਪਟੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦਾਅਵਿਆਂ 'ਤੇ

ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਟੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਵੰਬਰ, 1953 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਪਟੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਹੁਕਮ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਧਾਰਾ 14 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੰਤਿਮ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ (ਧਾਰਾ 14 (2) ਦੁਆਰਾ) ਵਿੱਚ ਮਹਾਂਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਟੇਦਾਰਾਂ ਲਈ ਇਕੋ ਇਕ ਰਸਤਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ, ਮਿਤੀ 18 ਜਨਵਰੀ, 1954 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮੀਖਿਆ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਤ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਤਕਨੀਕੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮੀਖਿਆ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਪਟੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਂ ਅੰਤਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਸਮੀਖਿਆ ਹੋਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਵੰਬਰ, 1953 ਵਿੱਚ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬੰਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਮੁੜ ਖੋਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪੰਚਾਇਤ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੰਚਾਇਤ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ 20 ਮਈ, 1955 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੰਚਾਇਤ ਗਰਾਮ ਪੰਚਾਇਤ ਐਕਟ, 1953 ਦੇ ਨੰਬਰ IV ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਦੋਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਸ਼ਮੀਲਟ ਦਾ ਇੰਤਕਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ"। ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਜਵਾਬ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਇੰਤਕਾਲ 8 ਜੁਲਾਈ, 1955 ਨੂੰ ਹੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵ, 20 ਮਈ, 1955 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਪੰਚਾਇਤ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਯੂਟੀਲਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਪੰਚਾਇਤ ਤੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਲੈਣ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਪੰਚਾਇਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 1953 ਤੋਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਾਲ ਸਹਾਇਕ ਵੱਲੋਂ ਵਿਸਥਾਰਪੂਰਵਕ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਪਰਾਈਟਰਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕੇ ਕਿ 20 ਮਈ, 1955 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸ਼ਾਮਲਾਟ ਜ਼ਮੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਪੰਚਾਇਤ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮਈ, 1955 ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨੁਕਸਦਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਚਾਇਤ ਨੂੰ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਮੈਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਂਝਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਾਪਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਰਡਰ ਮਾਲਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਮੁੜ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਹ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਗਲਤ ਪਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੇਦਾਰਾਂ ਨੇ,

ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਪਟੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੀਜੀ ਗਈ ਫਸਲ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਿਰਫ ਪਟੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਅਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਆਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਵਕੀਲ ਦੀ ਫੀਸ 50 ਰੁਪਏ।

ਡੀਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।